

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Illustrerad nyaste Söndagsmagasin.

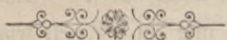
(N:o 34.)

N:o 52.) Utkommer hvarje Söndag kl. 7 f. m. Götheborg d. 29 December 1850. Pris för år: 4 ½, för halft år 2 ½ Rdr. bko (IV årgången)

A N M Ä L A N

å

ILLUSTRERADT NYASTE SÖNDAGSMAGASIN för år 1851, V årgången.

Denna veckoskrift, som så väl i Tidskriften Frey som i de flesta Tidningar*) blifvit lofordad, fortsättes nästkommande år i nära samma format och med de förändringar, som redakt. funnit tjenliga och af recensenterna påpekade. Således kommer t. ex. ingen större roman att upptagas i sjelfva tidningen, utan tillhandahålles en sådan, illustrerad, de resp. prenumeranterna vid nästkommande års slut såsom

P r e m i e.

Red. skall såsom hittills använda all möda för att i Magasinet upptaga allt så väl i *ord* som *bild*, som kan tjena till att sprida *gagn* och *nöje*, och kommer Tidningen nästa år, att då och då, åtföljas af bilder i färgtryck, hvilket onekligen kommer att mycket höja dess värde. Detoaktadt har utgifvaren beslutat sig att nedsätta priset till *endast* 4 R:dr Bco. för hela året, antingen det prenumereras på postkontor, hos bokhandlare, eller hos utgifvaren, som sjelf bestrider alla utgifter vid utdelningen och hvarigenom de dryga transportkostnaderna, som vanligen uppgå för prenumeranterna till minst *en* R:dr Bco., bortfalla.

Den vidt berömda "Illustrirte Zeitung," hvarur Söndagsmagasinet hemtar sine flesta illustrationer och nyheter, kostar, då man tager densamma med posten, omkring 40 R:dr Bco., alltså 10 gånger så mycket som vår Tidning, innehåller dock intet, som kan vara af intresse för en Svensk läsare, utan han återfinner det i vårt blad. Jemförelsen är alltför i ögonfallande till att något vidare förordande af vår Tidning skulle vara af nöden, utan att tala om de många andra utländska källor, hvarur red. har att ösa jemte illustrerandet och beskrifvandet af nya händelser och föremål inom fäderneslandet.

Vi anhålla att så väl herrar postförvaltare som bokhandlare och enskilde prenumeranter hos utgifvaren snarast möjligt täcktes inkomma med sine requisitioner för nästa år, så att upplagens storlek derefter någorlunda kunde bestämmas.

Götheborg i December 1850.

Redaktionen.

*) Aftonbladet yttrar:

— Under loppet af några år har uti Götheborg utkommit ett "Illustrerad Söndagsmagasin", ämnat att för billigt pris lemna en bildande lektyr för den olärdade delen af publiken. Medelst begagnandet af anastatiskt tryck har det lyckats redaktionen af nämde Söndagsmagasin att, till det moderata priset af 4 rdr banko pr år, för hvarje söndag kunna leverera 8 sidor stor kvart, med ett icke obetydligt antal illustrationer. Innehållet af den sednaste årgången har varit ganska omvexlande och flera af de meddelade lithografierna rätt pikanta, ehuru, såsom en följd af metoden för tryckningen, en och annan illustration utfallit något mindre redig, hvarvid dock, för det billiga prisets skull, mindre afseende får fästas. Redaktionen till ifrågavarande magasin, hvilket äfven under det kommande året oförändradt fortsättes, har önskat låta ett proffnummer medfölja till Aftonbladets abonnenter, hvilket vi med nöje anmäla, med önskan att sådant måtte i någon mån gynna den till sitt syfte berömvärda tidskriftens spridning.

Langelegen.

(Nationalberättelse af H. Hanson.)

Öfversättning från Norskan.

(Forts. fr. N:o 51).

icke heller följande dagen lät Sophie se sig, och på min efterfrågan svarade man, att hon var mycket illa sjuk. Hela denna dag såg jag icke heller Fredrik. Alltså gick jag hela dagen ledsen och tankspridd allena, och mot afton sjönk jag slutligen utmattad ned på gräsbänken i den lund, der jag följande afton hoppades sluta mina qual.

En ny kärlek till lifvet tycktes med ens vakna hos mig. Jag kunde icke afhålla mig från att tänka på huru lycklig jag kunde varit, om Hillebor genast gifvit mig sin hand och jag aldrig lärt att känna Sophie, innan jag kom till detta olycksaliga brölloppet. Emellertid kunde jag aldrig föreställa mig, att Hillebor skulle hålla ord; ty hvar skulle hon veta att finna mig? Hade alltså icke Fredriks obetänksamhet kommit emellan, så kunde allting blifvit godt. Tanken om en hastig flykt uppsteg nu i mitt hjerta. Det skulle då blifva ännu vanskligare för Hillebor att finna mig, och när hon icke mötte enligt bestämmelsen, var jag fri och kunde sedan vända tillbaka, trösta Sophie och blifva lycklig med henne. Jag framtog Hillebors bref, för att se huru lång tid jag ännu hade att vänta, och med glad förundran såg jag, att det just i dag var årsdagen sedan brefvet skrefs.

"Hit kommer hon icke," sade jag sakta till mig sjelf. "Du reser till ditt hem, och derifrån kan du om ett par veckor skriva både till Fredrik och Sophie."

Plötsligt tyckte jag mig höra en Langeleeg. Jag reste mig upp och lyssnade. Jag hörde tonerna närmare och tydligare och derefter följande sång till Langelegens musik med en stämma, som omiskänneligt var Hillebors:

Naar Guten bare ei Jente sjaar,
Som han kan tyffjes aa life,
Da Hjerte has uti Laage staaer,
Aa aldri saag en naa sliif æ;
Men bi saa bare te den are Daen,
Saa sei en lifedanne te ei Men,
Aa treia Daen saa roer han
Naa lifenens med den Treja.⁽¹⁾

Aa ivi Watten aa ivi Fjæl,
Eg sjaav te Guten lyt fomme,
I Fladdal va de eingong ein Dval
Han tyfte græpali om mæ;

Men om æg dengong hadde svara Ja,
Eg undras haafan de ha bliwi da,
Han hadde vel vorri lei mæg naa
Aa hadde frid te ei Jente.⁽²⁾

(¹) När gossen ser en flicka, — som han kan tycka om, — så står hans hjertagenast i låga, — och han har då aldrig sett hennes like; — men vänta blott till andra dagen, — så säger han det samma till en annan, — och tredje dagen talar han likaledes till den tredje.

(²) Öfver vatten och öfver fjäll — måste jag sjelf komma till gossen — I Fladdal var det en gång en afton — som han tyckte utomordentligt om mig — men om jag den gången hade svarat ja — så undrar jag huru det då hade blifvit — Han hade väl varit led af mig nu — och friat till en stadsmamsell.

"Hillebor," ropade jag "det är icke min karaktér.

I samma ögonblick stod hon framför mig "Nej," sade hon, "visan var skämt; men jag är nog underrättad om allt. Jag vet, att du nu erfarit sanningen af hvad jag sagt dig, att en flicka, som var uppfostrad i staden, kunde göra dig mycket lyckligare än en bondflicka. Jag vet att du älskar, ja jag vet ännu mera, jag vet att du är älskad tillbaka; och att den arma flickan skall duka under i kampen mot en böjelse, hon icke kan besegra."

"Obegripliga väsen! hvem är du?" ropade jag.

"Endast en enfaldig flicka," svarade hon, "men jag har med den vaksammaste omsorg vaktat hvar och ett af dina steg, och du kan vara försäkrad, att jag haft pålitliga underrättelser. Jag vet nog, det du hemligt önskat att jag skulle svika mötet; men det ville jag icke. Emellertid skall min ankomst icke förfära dig; ty jag kommer endast för att bedja dig, att du vill hela den stackars Sophies krossade hjerta och glömma den lätsinniga Hillebor, som du blott så flyktigt känt. Betrakta hela vår förra bekantskap som en dröm efter bröllopsruset. Trösta din Sophie och lef lycklig med henne! Farväl!"

Hon räckte mig handen till afsked; men jag drog henne till mig.

"Nej Hillebor!" sade jag. "Du var mitt hjertas första kärlek, oah evigt, evigt skall det slå för dig. Här vid ditt rena bröst tillsvar jag dig högtidligt evig kärlek och obrottslig trohet. Nu, då jag åter ser din oskuldsfulla ljufva blick, då jag åter hör din harmoniskt

klingande stämma; nu då ditt ädla hjerta slår emot mitt: nu vakna alla slumrande känslor på nytt, nu erkänner jag tillfyllest ditt hela värde, nu känner jag, att ingen utan du, som först vann mitt hjerta, kan göra mig lycklig."

"Och du kunde vara så grym att uppoffra den vänsälla, goda, oskuldsfulla flicka, som nu lider för det hon älskar dig?"

"O Hillebor! såra icke mitt hjerta med sådana föreställningar! Jag älskar Sophie af mitt innersta hjerta, och med den ömmaste broderskärlek skall jag älska henne till min död; men blott för dig har jag känt denna ömma kärlek, som oskiljaktigt förenar man och kvinna. Det har jag sagt Sophie sjelf, och jag har aldrig anhållit om hennes hjerta; men om ditt har jag anhållit, och anhåller derom ännu i detta ögonblick. Skänk mig ditt hjerta och du gör mig osägligt lycklig. Sophie har förnuft och religiositet nog för att öfvervinna sina känslor, och jag tör påstå, att hon ännu icke känner annat än systerliga känslor."

"Men Sophie känner du — mig deremot icke."

"O! jag känner, högaktar och älskar Sophie; men detta är också tillfället med dig. Såg jag icke tillräckligt prof på ditt goda hjerta i Fladdal? Är icke ditt bref och denna stund bevis nog på en likaså fast som ädel själ? Antager du icke detta för tillräckligt, så är du skyldig mig uppfyllandet af ditt löfte, att gifva mig tillfälle att lära känna dig. Låt mig följa dig till Tellemarkens stilla dalar, och låtom oss der i lugn lefva för hvarandra, då skall jag studera hvarje böjelse, hvarje längtan i din själ, för att kunna tillfredsställa densamma. Men såvida du icke vill se mig fridlyst som mördare, så måste vi tillsammans flykta denna natt."

"Jag är nog underrättad om allt. Jag känner också det oväder, som skockar sig öfver ditt huvud; men det kan du lättigen afvända, i det du förklarar, att du älskar Sophie, och att hela historien om mig endast är en dikt."

"Och om jag till och med kunde vara så låg, hvartill skulle det gagna mig? Fredrik skulle antaga det för verkan af det fegaste kujoneri, och Sophie kunde omöjligt gifva en bedragare sin hand. Nej, Hillebor! antingen förer du mig härifrån i natt i dina armar, eller man skall i morgon bära mig på likbår."

"Nå väl då! Sedan obestämdheten ännu kämpar i din själ, så vill jag bringa dig en fristad tills kampen är öfver. Der vill jag försöka att bota ditt sjuka hjerta och sedan återföra dig i Sophies armar. Men låt mig nu få se första profvet på din ståndaklighet. Jag vet att fönstren till ditt rum vetta ut åt trädgården, och man alltid kan komma in i trädgården ge-

nom den lilla bakporten. Vid spökenas högtidliga timma tonar alltså Langelegen vid dina fönster. Står då ditt beslut fast, så följer du mig; men kallar Langelegen dig tre gånger förefves, då anser jag det för ett tecken att du betänkt dig, och då skall du icke få återse mig förän jag lägger Sophies hand i din."

Dermed slet hon sig lös ifrån mig och var i ögonblicket försvunnen, under det jag stod funderande qvar oviss om hon antingen vore en fee eller en vanlig dödlig flicka.

Klockan hade redan slagit tolf. Rundt omkring mig herrskade den djupaste stillhet. Jag hade inpackat något linne i ett knyte, som jag ville taga med mig; mina öfriga saker ville jag lemna qvar. Redan var jag färdig med mitt bref till Fredrik, och slutade just ett bref till Sophie, då det knackade sakt på dörren. Förfärad sprang jag upp och ropade:

"Kom in!"

Sophie trädde in i natthabit och en simpel morgondrägt.

"Förlåt, herr Tangvig!" sade hon; "dock nej! — Således vill jag icke tilltala er. Tillgif mig, kära Carl, att jag på denna opassande tid kommer till er; men jag känner ert beslut, och jag glädjer mig deröfver; ty alla mina framställningar hafva icke förmått att bringa min broder till att afstå från sin obetänksamhet. Emellertid ville jag icke, att ni skulle resa med något bekymmer för min skull.

Visserligen kan min sinnestämning hafva bidragit något att påskynda och föröka min opasslighet; men någon omedelbar följd deraf är den alls icke. Jag har icke gjort någon hemlighet af att jag älskar er, och det behöfver jag heller icke; ty det är icke en kärlek hvaröfver jag behöfver blygas; det är den renaste, oskyldigaste, uppriktigaste systerkärlek. Res ni, och blif lycklig med eder Hillebor! Så snart jag får veta, att ni är gift, skall jag besöka er och blifva ett förnöjdt ögonvittne till er husliga lycka. Jag glädjes vid den tanken, att ni alltid ihågkommer mig med broderlig kärlek; men låt också denna bandros, som jag flätat af mitt eget hår, stundom förnya minnet i er själ, och unna äfven er syster en härlock till ett kärt minnestecken."

Innerligen rörd bad jag, att hon sjelf skulle taga en lock efter eget behag. Då löd Langelegen från trädgården.

"O, Sophie!" ropade jag; "Signalen kallar! Jag måste säga er farväl. Ja farväl englagoda, älskansvärda flicka! Var försäkrad, att er bild aldrig utplånas ur mitt hierta. Jag skall älska er som min dyraste syster! Älska också ni mig som er broder, och gifve Gud, att jag snart

måtte få se min älskade syster lycklig i en värdig mans armar."

Nu klingade Langelegens toner för andra gången och ännu närmare under mina fönster. Jag for tillsamman.

"O, Sophie!" ropade jag; "jag måste lemna er. Farväl dyrkade, oförgätliga syster!"

Hon räckte mig sin hand, jag tryckte den med häftighet till mine läppar och till mitt hierta, våra läppar möttes och jag sönk till hennes barm. Då klingade Langelegens toner ännu starkare ända under mitt fönster; men jag förmådde icke genast slita mig lös. Det var första gången jag höll Sophie i mina armar, och det skulle kanske blifva den sista. Annu en gång måtte jag säga henne farväl, ännu en gång tryckte jag en kyss på hennes rosenläppar. Jag tryckte henne till mitt hjerta och försäkrade henne på det högtidligaste om den sannaste och renaste broderskärlek. Hon tycktes sjelf obenägen att släppa mig, och tio minuter hade väl förflutit sedan sista ljudet från Langelegen lät höra sig, då jag löslet mig ur Sophies armar och ilade ut i trädgården. Men förgäfvos genomsökte jag der hvarje vrå; förgäfvos ropade jag Hillebors namn, förgäfvos sprang jag hela sommarnatten omkring för att söka henne i nejden, som gränsade till trädgården; till ingen nytta frågade jag åtskilliga bönder, som jag om morgonen mötte, om de icke sett någon flicka i "Opplands" drägt. Det var intet spår efter den förlorade Hillebor. Trött och utmattad gick jag slutligen åter in i trädgården och satte mig i lusthuset, der jag föll i sömn. Då jag vaknade satt Fredrik vid min sida, och på bordet var the serveradt.

"Nu usling!" sade han, "du har ju velat rymma? — Är det passande för en man? Skall jag, som är en yngling, utskämma dig? — Gif mig din ed och ditt hedersord på, att du möter mig till den bestämda tiden, annars nödgas jag försäkra mig om din närvaro."

"Ja!" svarade jag med ett bittert småleende.

"Jag skall icke störa dig," sade han i det han steg upp och gick bort, "men möter du icke till den bestämda tiden, så låter jag namngifva dig i alla offentliga tidningar som en feg, ärelös niding."

Sedan jag druckit en kopp the, gick jag ut i skogen och eftertänkte det som förestod.

"Fredrik skall få erfara, att jag icke är feg," sade jag, "då han ser mig lugn mottaga hans kula."

Jag kände nu leda för lifvet, då jag på en gång mistat två flickor, hvaraf hvar för sig kunnat göra mig mycket lycklig. Den förestående tvekampen förekom mig hafva något äkta

nordiskt i sig, som satte mig i entusiasm, och jemförde den ofta med Hedins och Hognis kamp, änskönt jag tackade Gud, att jag var oskyldigare än Hedin och att intet fosterbrödrslag hindrade Fredrik att öfverlefva mig; men med djupt vemod tänkte jag på den olyckliga Sophie, som lik Hildur skulle gå tyst och stirrande vid grafven.

Till middag spiste jag alldeles ensam, och derefter satte jag mig att skriva. Först skref jag mitt testamente, hvori jag skänkte min halfva förmögenhet till min syster och delte den andra hälften mellan Sophie och Hillebor. Derpå skref jag till Sophie och inslöt i brevet till henne ett till Hillebor, hvilken jag bad Sophie göra sig den yttersta möda att uppsöka. Likaledes inneslöt jag till Fredrik ett bref, hvilket jag bad henne åt honom öfverlemba, när ängren vaknade i hans själ.

Slutligen skref jag också en förklaring, hvori jag anklagade mig sjelf att hafva varit orsak till tvekampen, i den förhoppning, att Fredrik derigenom så mycket lättare skulle erhålla benådning. Den korta tid, som återstod mig tillbragte jag med bön och betraktelser öfver evigheten.

Nu slog den fasliga timman, då vi skulle mötas i lunden. Beslutsam men ledsen gick jag ditbort. Fredrik mötte med tvenne pistoler. Annu en gång gjorde jag honom alla de föreställningar, som religion, förnuft och ett känsligt hjerta kunde ingifva; men allt förgäfvos.

Han påstod, att jag skulle mottaga pistolen eller låta behandla mig som en kujon.

"Nej Fredrik!" svarade jag. "Jag mottager ingen pistol; ty jag vill icke skjuta dig; men har du hjerta att skjuta din vän och göra dig sjelf, din fader och syster olyckliga, så skjut gerna. Jag står orörlig."

"Usling!" ropade han. "Har du icke en gång mod att taga en pistol i handen? Nu! så förtjener du också att nedskjutas som en feg hund."

Dermed vände han pistolen emot mig, och dödens kyla for igenom mine lemmar. I det samma hördes Langelegen, och Fredrik vände sig om. Hillebor framträdde nu åter, spelte och söng:

Men Kjærevæne! haat er da dette?
Eg truer vist her er ei spæli Trætte;
Men er de Ti te aa trætte naa,
Da Hæstemøja me snægt sfa sjaa?(1)

Eg tænker nok eg sfa Trætte sfillje,
De eg havt laawa eg hæst godvillje;

Sör te den truignaste Norges Mand
Eg gjæv den truignaste Jentas Hand.⁽²⁾

(1) Men kära vänner! hvad är detta? — Jeg tror säkert att här är en faslig träta. — Men är det tid att trätas nu, — då vi snart skola få se fästnön? —

(2) Jag tänker nog jag skall skilja trätan; — hvad jag lofvat skall jag godvilligt hålla; — ty till den trognaste Norges man — ger jag den trognaste flickans hand. —

"Jag lofvade dig," sade hon, "att jag endast skulle återkomma för att gifva dig Sophies hand, och i detta ärende är jag nu här."

"Nej Hillebor!" svarade jag. "Blott din hand har jag begärt, och blott din hand vill jag hafva. Gif mig den, och jag skall ännu blifva lycklig, om min vän tillåter mig att lefva."

"Nu då," sade hon leende i Sophies dialekt, "så måste Sophie gifva dig Hillebors hand; jag vet intet bättre råd."

Derpå räckte hon mig handen. Jag stod som förstenad. Jag vågade icke tro mina egna sinnen.

"Sophie!" ropade jag slutligen, öfvergående från den högsta grad af förfäran till den högsta grad af glädje, "är du Hillebor?"

"Ja, den samma Hillebor, som du så varmt försäkrade om din kärlek både i Sillejord och Fladdal. Jag medger att jag satt dig på ett hårdt prof; men nu beror det på dig att begära satisfaktion."

"Om så är," svarade jag, "så begär jag, att du till vedergälfning skall göra mitt lif lyckligt för framtiden."

"Är det hela ditt anspråkslösa påstående," svarade hon, "så lofvar jag dig också, att det under hela min lefnad skall blifva hufvudöremålet för mina bemödanden."

Hon sjönk till mitt bröst. Hvem målar denna scen?

Då den första hänryckningen var öfver, bad jag henne för mig förklara, huru hon kunnat spela denna role.

"Det tillgick ganska naturligt," sade hon. "Min moder lemnade det jordiska sträxt efter hon födt mig till världen. Hennes syster, som är gift med en prest i öfre Tellemarken, var närvarande vid min födelse, och då hon icke sjelf hade något barn, så bad hon vid afresan min far att få taga mig med sig, och detta tillät han gerna, då han visste, att han icke kunde öfverlemnna sin dotter i bättre händer. Således uppveste jag långt uppe i Tellemarken, tills jag var tolf år gammal, då min fader begärde att få mig hem, för att med tiden före-

stå hans hushållning. Min faster var en dame med mycken bildning, och då hon nu hade kommit så långt bort från de briljanta umgängeskretsarna, och icke för sig sjelf kunde använda hvad hon lärt, så fann hon sitt största nöje att deri undervisa mig, och således fick jag i Tellemarken en uppfostran, som jag knappt skulle fått maken till i den förträffligaste hufvudstad.

Mina leksystrar voro emellertid icke annat än bondflickor, ehuruval min faster bland dessa valt de utmärktaste. Bland dessa blef jag snart fullkomlig uti att tala fjällspråket, och jag var icke sex år gammal innan jag öfvertalte min faster att låta göra mig en fjälldrägt. Jag lärde också att spela på Langeleeg, och då min faster lärde mig spela pianoforte, så aftvingade jag snart Langelegen sådana toner, som man icke var van att höra i fjällbygden. Då jag kom hem, tyckte min fader så mycket om min fjälldrägt, och blef så intagen af min Langeleeg och mina fjällvisor, att jag ofta, då det var sällskap, måste agera den lilla bondflickan. Min far ville därför, att jag alltid skulle vara försedd med en vacker fjälldrägt, och till och med sedan jag blifvit vuxen, har jag ofta i små sällskaper roat mig med att spela en fjällflickas role. Min faster har ofta bedt min far, att jag skulle få besöka henne; men omständigheterna voro ständigt hinderliga, tills i fjol sommar, då jag reste dit upp och tog min fjälldrägt med mig. Den käraste af mina barndomsvänner var en flicka vid namn Margit Dahlen, som var några år äldre än jag. Det var ganska naturligt att jag underrättade mig om henne, och då jag erfor att hon blifvit gift i Laurdal, reste jag dit att besöka henne. För att helt och hållet kunna öfverraska henne, kom jag i fjälldrägt. Till att börja med kände hon icke igen mig; men då jag gaf mig tillkännan, var glädjen öfver återseendet obeskriflig. Hon stod just färdig att resa till brölloppet i Sillejord, och jag lät utan svårighet öfvertala mig att vara följaktig och spela en fjällflickas role, under namn af Hillebor, hvilket namn hon gaf mig efter en släktunge från Ödesfjäll, och som nyss besökt henne.

Redan som barn, kära Carl, hade jag älskat dig med ren oskyldig barnakärlek, och då jag plötsligen återsåg dig och genast igenkände dig, erfor jag, att den mogna flickan var i stånd att hysa ännu ömare känslor för dig. Det glädde mig därför, då jag märkte att jag behagade dig. Det smickrade mig, att jag till och med som simpel bondflicka kunde vinna din kärlek; men jag ville

sätta så väl din trohet som kärlek på prof. Min broder är min förtrogne vän, och honom invigde jag i min plan.

Det glädde mig mycket att se, att jag också som Sophie kunde vinna din kärlek, och att jag vann den mer och mer efterhand som du nogare lärde känna mig; men nu beslöt jag också att sätta din trohet och dina redlighetsprinciper äfvensom din vänskap för Fredrik på det yttersta prof. Det var alltså efter öfverenskommelse som han utmanade dig, och det var han, som knäppte på Langelegen under det jag om natten tog afsked af dig. Du kunde hafva orsak att beskylla mig för en smula koketteri; men min enda afsigt var att öfvertyga mig om dina fullkomligheter och om din kärlek. Profvet var hårdt; men lycklig jag, att du segrade. Du har derigenom vunnit mitt hjertas oinskränkta högaktning och varmaste kärlek, och jag skall aldrig med min vilja under hela mitt lif förvålla dig ett obehagligt ögonblick mera."

Ännu samma afton erhöilo vi den gamle Grönbäks samtycke och välsignelse, och den nästföljande fullmånen bestrålade, i oss det lyckligaste äkta par. Att jag genast försönades med Fredrik behöfver jag icke säga. Vintren öfver voro vi i min svärfaders hus; men följande våren köpte jag en landtegendom i Tellemarken, der vi nu i nitton år hafva bodd i den ljufvaste husliga lycksalighet. Vår äldsta dotter, som nu är aderton år, hafva vi gifvit det kära namnet Hillebor. Hon var redan från barndomen van vid att bära fjälldrägt, och då hon nyligen äktade en mycket förmögen och mycket bildad ung bonde, så har hon antagit denna drägt för alltid. De bo i närheten af oss, och vi åtnjuta det behagligaste umgänge bland våra barn och några valda bondfamiljer. Hvarje år göra vi en tur till Christiansand, och mottaga åter ett besök af den gamle muntre svärfadren och vår kära broder Fredrik med sin täcka, ljufva hustru.

Ärligen fira vi vår bröllopsdag med mycken högtidighet, och då måste min hustru taga sin fjälldrägt på sig och sätta sig på "Buursvolden," der hon sjunger fjällvisor till sin Langeleeg, under det jag sitter uppmärksamt lyssnande vid hennes fötter, likasom vid brölloppet i Sillejord.

Då vi på detta sätt högtidlighöllo vår bröllopsdag på andra årsdagen, rullade en vagn in på gården, och ur denna framsteg en ung rask man jemte en ganska vacker hustru och tvenne vackra barn. Hustrun studsade då hon såg Sophie i dess fjälldrägt och utbröt: "Huru? Jag väntade blott att finna en

af de goda änglar, som räddade mig, och jag finner dem båda." Det var nemligen den fordom i Fladdal så olyckliga Anna i stugan. Hennes fader hade länge tärts af ånger öfver sin öfvervilning; men hans efterfrågningar hade varit förgäfvade, och han trodde henne vara död, tills han läste mitt avertissemang, då han genast skref till presten i Sillejord, och Anna hade den glädjen att ännu försonas med fadren innan han dog, och efter hans död blef hon enda arfvingen till en betydande förmögenhet. Då friade en ung vacker bonde till henne och med honom lefde hon mycket lycklig.

De vistades hos oss en hel månad, och sedan måste vi följa med dem hem till deras gård, der vi åter tillbragte en förnöjd månad.

Anmärkning.

Min hufvudsigt med denna berättelse har varit att skildra naturskönheterna i den nejd af öfre Tellemarken, hvarest jag i fjorton år har rest på timmerhandel, äfvensom att skildra innevanarnas karakter, seder och egendomliga bruk i denna nejd; men för intressets skull har jag gifvit berättelsen denna iklädnings. Att berättelsen är diktad och att hjelten och hjeltinnan äro uppiktade personer, derom tviflar väl ingen; men jag var allt för mycket hemma i denna nejd till att jag skulle kunnat uppiktat gårdar, som jag visste icke funnos der, eller helt och hållet underlåta att nämna några af de personer, som bodde der på den tid tilldragelsen anföres vara passerad. Således får jag bedja min gamla vän Høie Skeie om ursäkt därför, att jag låtit honom spela en role med. Rollen är imellertid helt och hållet i hans egen karakter, och jag hoppas, att hans son, den värdige unge Stener, icke har något emot mig därför, att jag skildrat honom således som jag kände honom för tjugu år sedan. Heller icke tror jag, att min vän Høie Örlund upptager illa att jag vid detta tillfälle har erinrat honom om hans allt för tidigt saknade älskvärda hustru, änskönt jag dervid har syndat mot kronologien; ty för tjugu år sedan var han icke på Överland och heller icke kunde hans värdige fader den tiden med rätta kallas gammal.

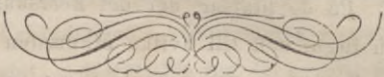
Episoden om Anna i stugan är helt och hållet diktad och det har aldrig, så vidt jag vet, vistats någon sådan hustru i Fladdal; men det var nödvändigt för Carl att se Hillebor handla, om han skulle känna sann högaktning, och, som följd deraf, sann kärlek för henne.

På denna grund införde jag ofvannämde episod, hvilken jemväl kan vara en nyttig påminnelse för de bönder, som i förlitande på sin rikedom helt och hållet försumma sina barns uppfostran och blott använda sitt öfverflöd till utvärtes glitter och vilja i pragt täfla med borgrarna.

Förresten öfverlemnar jag mitt arbete till en opartisk publiks bedömande.

Författaren.

(Slut)

Foglarnas Byggnadskonst.

(Forts. från N:o 51)

Videsiskan ådagalägger ännu en helt annan instinkt till sin säkerhet. För att skydda sina små mot det element, öfver hvilket de födas, förstår han att inrätta sitt näste så väl till landboning som skepp. Helt lätt fästadt vid en vidgren, simmar det, då det stigande vattnet når det, som en båt och är iavändigt öfverstrukt med ett kitt, som gör det ogenomträngligt för vattnet.

Nästet till en annan art Siska är så konstrukt, att man måste skära sönder de fast förrenade knutar, som hålla det tillsamman, om man vill betrakta det iavändigt. Det är gjordt af blad, hvars kanter formligen äro sammansyddade med tillhjälp af trädtrådar, och allt detta endast med biträde af näbb och fot.

Lika märkvärdiga äro kramfoglarnas (Gröningen och Finkan) och i synnerhet Stenknäckans underbara nästen, hvilka vanligen bestå af ovanligt stora byggnader, som de samfäldt uppföra, för att deri hysa en hel befolkning af 5—600 medlemmar, och hvilka alla lefva i den fullkomligaste endragt, hvarföre också Fransmännen kalla dessa foglar "Ripublicains."

Flera hundra förena sig vanligen, för att på ett träd bygga sig ett tak, hvilket de sammansätta af stora blad och halm, och derjemte så tjockt, att det blifver ogenomträngligt för regnet. Efter detta arbetes fullbordan indela de platserna och hänga nästena under taket. Alla äro af samma storlek och alltid bygges det ena vid sidan af det andra. Hvar och en af dessa boningar har

sin egen ingång; dock förekommer ock, att en dörr tjänar till ingång till tre nästen, då en ligger till venster, en till höger och en i bakgrunden. Då och då stå också tvenne grannar på en så förtrolig fot, att de hafva en gemensam dörr. Hvarje fogel inlogerar sig således med ringa arbete, i det den alltid begagnar grannens sidovägg och bygger tätt derintill, dock alltid på så sätt, att regnet, om det skulle våldsamt intränga, aldrig träffar den tunna skiljoväggen.

Nästena, af omkring 3 tums genomskärning, äro af finare gräs och blad än taket, likaledes fast sammanfogadt och iavändigt belagdt med dun. Ökar befolkningen sig, så byggas de nya husen utanpå de gamla. De af sina förra innehafvare öfverlemnade boningarna förvandlas till offentliga gator och gångar, för att man derigenom kan komma fram till de nya byggnaderna.

Den lärda Vaillant förskaffade sig en sådau byggnad jemte taket till undersökning; han räknade deri 320 nästen. Om alltså hvarje näste hade varit bebodt af ett par, så skulle denna koloni hafva bestått af 640 medlemmar. Det skulle vara mycket intressant, att åtminstone under loppet af ett år kunna iakttaga en så talrik och enig kolonis görande och låtande, och i synnerhet den olika grad af omvårdnad, de egna åt den yngre generationen. Det är att förmoda, att kasernen öfvergifves så snart ungarna kunna flyga, och blifver stående tom tills nästa kläckningstid. Man vet icke huru dessa associationer bildas, och huru de efter deras upplösning åter bilda dem; detta har man ännu icke kunnat iakttaga, och således gå vi miste just af det, som kunde vara oss intressantast att veta.

Ett slags näste eger samma vikt i gastronomiens annaler som något i zoologiens, nemligen den Indiska Svalans, hvilket är föremålet för en vigtig handel i de kinesiska och indiska hafven och af Holiändarne anses för en af deras köks förträffligaste rätter. Denna rätt, intet annat än en art Salunganers näste och byggdt på samma vis som alla nästen af denna art, är icke, som man förut trodde, sammanlimmat af fiskägg och andra animaliska substanser, utan af qvistarna af en art sjögräs, (*chondrus crispus*) som dessa svalor samla och sammanbinda. Naturforskaren Laxmoureaux tror

sig hafva igenkännt en art af detta sjögräs ur indiska hafvet, och hvilken art innehåller mycket gelé. Man söker dessa nästen hufvudsakligen i kushälorna på oceanens öar, såsom på Timor, Flores, Amboina, Taiti och Markesasöarna. För att komma in i en sådan af hafvet bildad håla, måste man stiga ned för en brant klippa af flera hundra fots höjd, ofta timtals hänga öfver en afgrund utan annat stöd, än en lätt stige af rör eller bambu, hvilken här och der anbringas på dessa klippor. Använd till ingången, antändas facklor och sökandet efter nästen tager sin början, hvilka ofta äro dolda i bergsremmor och hålör, till hvilka man blott kan komma med den yttersta försigtighet. Det herrskar der ett evigt mörker och man hör inga andra toner, än böljornas dånliga buller, hvilka med våldsamt störta sig in i dessa afgrunder. Foten måste vara säker och hufvudet lugnt, för att kunna klättra på dessa våta och slippriga klippor; en sprittning, ett felsteg medför en säker död.

Olycksfall äro därför heller icke sällsynta. Ofta hör man under den djupa stillheten som iakttages vid insamlandet af nästen, ett skrik, en fackla försvinner och det fasliga bullret af ett lösryckt klippstycke, som rullar ned i afgrunden och hvaraf ekot, likt åskans dån, återskallar från hålans alla delar, förkunnar den bestörta jägaren, att döden beröfvat honom en kamrat.

De eftersöktaste nästena finnas i de fuktigaste hålör, dem foglarne ännu icke genom kläckning nedsmutsat; de äro hvitäre, nättare och mera genomskinliga än de andra.

Man gör insamling tvenne gånger om året och använder man dervid den behöriga försigtigheten och icke förderfvar något på klipporna, så erhåller man hvarje gång nästan samma antal.

Det enda arbete, som företages med dem, förrän de öfverlemnas åt Kineserna, är sectionen. Den måste företages i skuggan, då annars solstrålarne förderfva färg och kvalitet; derpå delar man dem i trenne sorter och packar hvarje sort i små trälådor, som rymma omkring 60 \bar{w} .

En stor del af dessa nästen är bestämmd för hofvets taffel; ty Kineserna säga, att det icke finnes något som är så magstärkande och helsosamt som denna föda, men säkert är dess enda företräde det pris, hvartill de afyttras; detta smickrar den rikes högfärd, då blott han har råd att köpa dessa nästen.

Man förer deraf årligen 242,000 \bar{w} till Kina, och då man i allmänhet kan beräkna skålpundet till 50 Fl., så finner man, att Kineserna endast för denna handelsartikel från

öarne i arkipelagen kan beräkna en inkomst af öfver 12 millioner. Detta är således ett ytterst viktigt monopol för furstarne på dessa öar, på hvilka hålorna befinna sig; också är besittningen af en sådan ort ofta den enda orsaken till de krig, som folkstammarna föra med hvarandra. Man inser, att en så kostbar vara måste reta snålheten; därför äro de hålör, som lättast kunna åtkommas, ofta besökta af sjöröfvare, hvilka icke allena taga nästena, utan tillika dervid förderfva klipporna och förminska utbytet för det följande år. På de platsar, der det herrskar ordning och lugn, och till hvilka åtkomsten är svårare, finner jägaren en temligen regelmässig inkomst. Detta är t. ex. tillfället i hålorna af Gönang-Götö på Java; de lefverera årligen omkring 7000 \bar{w} nästen, hvilka enligt marknadspriset på Batavia äro värda 139,000 spanska dollars eller omkring 700,000 franks. De omkostnader, som dervid hafvas, såsom sökandet, rensningen och inpackningen, belöpa sig till 10—11 procent.

Ett ytterligare exempel på foglarnes instinkt, deras stora försigtighet och denna utomordentliga industri, som öfverstiger alla mänskliga begrepp, berättar resanden Lamarre-Piquot, som från Indien medförde ett sisknäste, som var väfdt af grässtrån och genomflätadt med fröull af plantor, så att det bildade en flera tum tjock madrass; det hade en vanlig karafins form och storlek; den smalare delen slutade med en hård och dock böjlig videregren, hvilken, bildad som ett handtag, tjenade till att upphänga nästet mellan den tätaste småskogen.

En afton såg vår resande ett darrande ljusskimmer, som rörde sig fram och tillbaka några steg framför honom. I den förmodan, att det kunde härröra från fosforljuset af någon trädsyrsa, ilade han fram för att fånga henne. Ett ångstskrik lät höra sig, ett rasslande i träden förmärktes och ljuset försvann. Då hr. Lamarre-Piquot icke kunde tro, att en så liten insekt kunde vara orsaken till denna företeelse, så tog han märke på stället och gick åter andra dagen dithort.

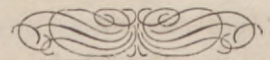
Han fann det ofvan beskrifna nästet, men intet, som kunnat gifva anledning till det skimrande ljus, han aftonen förut varseblifvit. Han undersökte allt rundt om nästet, bla' en, barken, till och med marken, som omgaf trädet, intet var i stånd att upplysa honom om denna besynnerliga företeelse.

Slutligen beslöt han att öppna nästet. Tre kalla och öfvergifna ägg intygade den skräck, som han förorsakat modren; men hvad vår naturforskare till och med icke i drömmen kun-

nat förmoda, och som uppfyllde honom med djup förvåning, var belysningen af detta mörka och hemlighetsfulla inre medelst lysmaskar, som på ett liks afstånd ifrån hvarandra voro anbragte på några lerklumpar. Några lemnigar af dessa insekter lägo på nästets botten, och utan nytta — — — utan nytta? Nej — — — De orörliga maskarna skulle utan vår naturforskares mellankomst blifvit de unga Siskornas första näring.

Lät oss tillstå, att oakadt den mänskliga andens alla arbeten sedan 5000 år, så blifver dock den djuriska instinkts historia en obekant omätlighet, och att denna gåta, likasom Sphinx, uppslukar de tusentals systemer, som tillskrifva sig hedern att hafva upplöst henne.

(Slut.)

Läk'arekonst.

Af Dr. Ennemoser i München utkommer snart en skrift om den magnetiska behandlingen af sjukdomar, hvaröfver han samlat rika erfarenheter i England. — Samme lärde har fallit på den ideen att göra artificiella örön af Gutta-Percha, hvartill de i England använde ljudrör af detta ämne som äger den största tonlednings förmåga har gifvit honom anledning.

Nästan ingen ny upptäckt har i början haft så många motståndare och sedan så många beundrare, som skyddskoppymningen, som E. Jenner första gången företog i England den 14 Maj 1796. Nu börjas åter från några håll fiendtliga demonstrationer deremot. Således har en herr von Klöber — ett slags bajersk vatten-doktor — skrivit en liten afhandling. "Ymptvånget och dess högst skadliga inflytande på människans helsa och lif, 1849," och en herr Nittinger i Stuttgart gifver ett tryckpappersomdöme öfver den 50 åriga ympningsförgiftningen till Würtembergs folk, 1850. — Dessa två herrar uttala i sina skrifter den fruktan, att blifva ansedda för narrar — hvilket säkert också mycket lätt kan hända.

Innehålls Register

till

ILLUSTRERADT NYASTE SÖNDAGS-MAGASIN,

IV årgången, 1850.

N:o 1.

Henriette Nissen, med porträtt. — Intrigen, af M. C. Hansen. — Franklins grafskrift. — Carl Alberts Begravningsfest i Genua, med planch. — Kejsardömet Hayti, med karta och 5 porträtter. — Engländernes eröfring af ett portugisiskt slafskepp. — Loths hustru. — Sjöäventyr. — En förfärlig olyckshändelse. — Porträtt af G. Zachrisson.

N:o 2.

Erkehertig Franz Carls af Österrike Silverbröllopp, med portr. af erkehertigen och erkehertiginnan. — Intrigen, forts. — Öfverfarten till Nordamerika, med 4 pl. — Bröd, Arbete och Sanning, Decembermoder, med 2 pl.

N:o 3.

Georg Klapka, m. portr. — Intrigen, forts. — Landthushållnings- redskap och- maskiner, med 20 pl. — Bröd, Arbete och Sanning, forts. — Öfverfarten till Nordamerika, forts. — Portr. af Magdalena Kremzow.

N:o 4.

Henrich Steffens, med portr. — Nya Färj- och Vaganläggningen emellan Götheborg och Qvillebäcken, m. pl. — Intrigen, forts. — Bröd, Arbete och Sanning, forts. — Straff för stöld hos Mahomedanerna. — Bröd, som faller från himmelen. — Mönster af Konstflit, m. 5 pl.

N:o 5.

A. Oehlschläger, m. portr. — Picquotiane, en kulturplanta till ersättning af potäter, m. 3 pl. — Jaucks dubbeltverkande vattenbringare, m. 4 pl. — Bananer eller Paradisfikon, m. 3 pl. — Mönster af Konstflit, forts. m. 16 afbildningar.

N:o 6.

Grefve Rossi, m. pl. — Henrich Steffens, forts. — Lifvets dag. — Huru Bön och Sorg höra samman. — Också en förklaring öfver jordbäfningars uppkomst. — Messinas fall, med 3 portr., 1 pl. och 1 karta öfver Sicilien. — Intrigen, forts. — Bröd, Arbete och Sanning, forts. — Mönster af Konstflit, m. 8 afbildningar.

N:o 7.

Emeli Högquist, m. portr. — Bröd, Arbete och Sanning, forts. — Rengöring af Glacé-

handskar. — Att etsa på stål. — Fördrifvande af myror. — Sydamerikansk Grymhet. — Karta öfver Fristads hed. — Öfverfarten t. Nordamerika, slut. — Berättelse om de nyaste Parisermoderna, m. Modebild.

N:o 8.

Det lyckliga Australien, m. pl. — Bröd, Arbete och Sanning, slut. — Lordmayorsdagen i London, m. pl. — Rättegångsscenen i Arkansas, m. 3 pl. — Blågrått öfverdrag på koppar. — Jean Paul (Friedrich Richter), med staty.

N:o 9.

Fristaden Raab, m. vy. — Rättegångsscenen i Arkansas, forts. — Den protestantiska Kyrkan i Alexandria, m. pl. — Det lyckliga Arabien, forts., m. vy och karta öfver Australien. — Berättelse om de nyaste Parisermoder. — Portr. af drottning Victoria.

N:o 10.

Mozarts hus i Wien, m. pl. — Eremithyddan, Novell af Hugo Schwartz. — Militärdräkter i Algerien, 2 pl. — Rättegångsscenen i Arkansas, forts. — Berättelse om de nyaste Parisermoder, m. Modebild.

N:o 11.

Heurik Hertz, m. portr. — Svart glänsande Läderlackfernissa för sko- och seldon. — Medel att rengöra gipsfigurer. — Att borttaga osmaken från härkt smör. — En Italiensk sångare, som plötsligen blir rik. — Ur konung Max's af Bayern lif. — Underbar räddning. — Kurland och dess inneväanare, m. 5 pl. — Eremithyddan, forts. — Lejondrottningens död, med plansch.

N:o 12.

Thorvaldsens Museum i Köpenhamn, med pl. — Anmälan å Urval ur Fliegende Blätter. — Eremithyddan, forts. — Cantelos äggkläckningsmaskin medelst ånga, m. pl. — Friedrich Gerstäcker, m. portr. och karta öfver Californien. — Slädparti i Philadelphia, m. pl. — Kurland och dess inneväanare, forts. — Narvaez' i Spanien entledigande från ministären, med plansch.

N:o 13.

Templet i Elora, m. pl. — Kurland och dess inneväanare, slut. — Kabeljau och dess

fångande, m. 12 pl. — Eremithyddan, forts. — Fredrik den Stores staty i Berlin.

N:o 14.

Corso i Berlin, med pl. — Friesland och Frieserna, m. 5 pl. — Eremithyddan, slut. — Kabeljau och dess fångande, forts. — Annon. — Plankarta öfver Leipzig.

N:o 15.

Ignaz Amadé W. Tedesco, med portr. — Från Gatan. Roman af författaren till "Saaledes forholder det sig." Öfversättning från Danskan. — Nikobariska öarna och deras inneväanare, m. 8 pl. — Kabeljau och dess fångande, slut. — Åtskilnad på oförskräckthet. — Ett besynnerligt hazardspel. — Uranoskopet, med plansch.

N:o 16.

Portr. af Maximilian II och hans gemål, Marie af Bayern. — Från Gatan, forts. — Lifland och dess inneväanare, m. 6 pl. — Fruntimmernas händer, m. 12 afbildningar.

N:o 17.

Napoleons thronafsägelse, m. pl. — Från Gatan, forts. — Madrid och dess seder, m. 6 pl. — Lifland och dess inneväanare, forts. — Mönster af Konstflit, m. 10 afbildn.

N:o 18.

Portr. af Louise, prinsessa af Nederländerna. — Från Gatan, forts. — Det goda rådet. — Wojwodina och Bocche di Cattaro, m. portr. af Mayerhofer, vy af Cattaro och 3 pl. — Den stora Syndafloden 1524 och världens undergång 1533. — Kejsarinnan Josephines knähund. — Lifland och dess inneväanare, slut. — Anmälan å "Urval ur Fliegende Blätter," m. pl. — Anmälan å "Lithograferade Bilder till Psalmboken, m. 3 pl.

N:o 19.

Profeten, stor opera af Meyerbeer, m. pl. — Omnibusplog, m. 12 afb. — Den stora parad och Fältmarskalk Wittgenstein, m. 2 pl. — Från Gatan, forts.

N:o 20.

Josef Klieber, m. portr. — Folklif och seder i Mecklenburg, m. 3 pl. — Kängurujagten, m. 3 pl. — Från Gatan, forts. — Polka fur.

N:o 21.

Megatherium, m. pl. — Från Gatan, forts. — Fästningen Belgrad, m. 2 vyer. — Danska Marinen, m. 2 portr. — Antiquarien Verbeyst, m. portr. — Folklif och seder i Mecklenburg, forts. — Parisermoder, m. pl.

N:o 22.

August Wilhelm v. Schlegel, m. portr. — Folklif och seder i Mecklenburg, slut. — En resa till Australien, m. 5 pl. — Från Gatan, forts. — Jenny Lind som Regementets dotter, stor pl.

N:o 23.

Victoria Regia i Chatsworth, m. pl. — Humboldt och planeterna. — Amerigo Vespucci. — Jernmasken. — Påfvens återvändande till Rom, m. pl. — Från Gatan, forts. — Värmoder, m. 4 modepl.

N:o 24.

Från Gatan, forts. — Slaget vid Leipzig, m. 5 pl. — Jernmasken, slut. — Nekrolog, med afb. af Daniel O'Connells marmorstaty.

N:o 25.

Mordförsöket på Fredrik Wilhelm af Preussen, m. pl. — Från Gatan, forts. — Slaget vid Leipzig, med 4 pl., forts. — Hvita Fruen. — Frühlingslied för sång och pianoforte.

N:o 26.

Slaget vid Leipzig, med 2 plancher, forts. — Från Gatan, forts. — Capkolonien, m. 2 pl.

N:o 27.

Dominikaner-kyrkan i Wien, pl. — Från Gatan, forts. — Regeringen i Förenta Staterna och Slaffrågan, m. 8 portr. — Slaget vid Leipzig, forts. — Potatissjukan, m. 19 afbildn.

N:o 28.

Diakonisseanstalten i Kaiserswerth am Rhein, m. pl. — Slaget vid Leipzig, slut. — Den heliga Nattvarden, stor pl. — Kristus på Korset, pl., omgifen af 14 mindre. — Från Gatan, forts. — Hagelafledaren af Dupuis-Deicourt, m. pl. — Cigarr- och Tobaks- Fauna, m. vy och 6 afbildningar. — Med detta N:o följer Karta öfver Götheborgs Biskopsdöme som Premie.

N:o 29.

Diakonisseanstalten i Kaiserswerth m. pl. — Poppæa Sabina. — Sir Robert Peel, m. vy och portr. — Flodhästen, m. 2 pl. — Från Gatan, forts. — Spettsknyppling och Broderi i Sachsen, m. 3 pl.

N:o 30.

Prinsessan Luises af Nederländerna ankomst till Sverige, m. portr. af Kronprinsen och Kronprinsessan. — Från Gatan, forts. — Eldsläckningsväsendet, m. 8 afb. — Då nöden är som störst, är Guds hjälp som närmast. — Smått och Godt. — Diakonisseanstalten i Kaiserswerth, m. pl., slut.

N:o 31.

Prinsessan Luises ankomst till Stockholm m. 3 pl. — Sir John Franklins Nordpolsexpe-

dition, m. 2 pl. — Från Gatan, forts. — Parisermoder, m. modebild.

N:o 32.

Casimir Delavign, m. portr., omgifvet af 5 mindre bilder. — Moskau. — Portr. af drottning Victoria, omgifvet af 12 portr. af hennes ministrar 1844. — Napoleons hattar, m. 8 pl. — Från Gatan, forts. — Lord Byrons Bildstod af Thorvaldsen.

N:o 33.

Missionären Carl Gützlaff, m. portr. — Från Gatan, forts. — Industriutställningen för 1851 i London, m. 2 pl. — Moskau, slut. — Verlust, sång för 4 röster, illustrerad notpl.

N:o 34.

Kronprinsens och Kronprinsessans Vigselakt i Storkyrkan i Stockholm, den 19:de Juni, pl. — Från Gatan, forts. — Köpenhamns Börs, m. vy. — DD. KK. HH. Spatserfart i parken, pl. — Carl Gützlaff, m. 2 pl., forts. — Rysk Polis, anekdot. — Mumier, m. 10 afbildningar.

N:o 35.

Sebastian Bach, m. ptr. — Berliner- Corso, m. 8 pl. — Från Gatan, forts. — Luftfärden, m. 2 pl.

N:o 36.

Slottet Marienburg i Preussen, med pl. — Äreskänk för Lord Palmerston, med portr. — Portr. af Fr. Wilh. IV af Preussen, omgifvet af portr. af 8 hans ministrar. — Från Gatan, forts. — Impulsoria, m. pl. — Den mekaniska Blodigeln, m. 7 pl.

N:o 37.

Mad. Adelaide af Orleans, m. portr. — Uppgrävandet af en romersk villa i Pyreneerna; m. 11 afb. — Djurens instinkt och bygande af sina boningar, med 9 afb. — Från Gatan, forts. — Luthers minnestod på torget i Wittenberg, pl.

N:o 38.

Episoder från slaget vid Isted, m. 2 ptr. — Kortlägggaingskonsten eller Chiromantien m. 1 portr. o. 5 pl. — Parisermoder för September, m. 5 modebilder.

N:o 39.

Amazonfloden och dess urskog, m. 3 pl. — Episoder från slaget vid Isted, slut. — Hertigen af Marlborough och Sara Jennings. — Nationalmonumentet öfver Washington, m. pl. — Från Gatan, forts. — Jag tänker på dig. Sång m. acc. af pf.

N:o 40.

Lord John Russel, m. portr. — Indianerna på Java, m. pl. — Porcelänsfabriken i Sévres, m. 2 pl. — Från Gatan, forts. — Besök, framställt i 6 bilder af Ludvig Löffler.

N:o 41.

Apan, med pl. i tontryck. — Från Gatan,

forts. — Besök, framställt i 6 bilder i tontr. af Ludvig Löffler.

N:o 42.

Drottning Christina m. portr. — Om Tibet. — Sommaren, Hösten, 2 pl. — Från Gatan, forts. — Ull-afveln, m. 2 pl.

N:o 43.

Gibraltar, m. vy i tontryck. — Drottning Christina, forts. — Ett nytt system för luftskeppsfart, m. pl. i tontr. — En Turks ädelmod.

N:o 44.

Drottning Christina, m. pl., forts. — Portr. af Ludvig Philip, grefve af Neuilly, o. hans familj i Claremont, stor pl. — Napoleonska grafvårdar, 3 pl. — Från Gatan, forts. — Parisermoder för Oktober, m. 4 afbildningar.

N:o 45.

Möllarguten, m. portr. — Drottning Christina, slut. — Bavaria, m. pl. — Dervischer. — Från Gatan, forts. — Ficktjufvar i Paris. — Flensburg, m. vy.

N:o 46.

Ferdinand Miller, m. portr. — En blind Bildsnidare. — En Dulkamara vid Uruguay. — Appenzell, m. 4 pl. — Från Gatan, slut. — Mönster af Konstflit, 6 afbildningar.

N:o 47.

Jenny Lind i Amerika, m. portr. — Appenzell, forts. — Abraham Gottlob Werner, m. portr. o. 3 pl. — "Langelegen." Nationalberättelse af H. Hanson. — Novembermoder, med 3 modebilder.

N:o 48.

Johan Ad. Ludv. Werner, med porträtt. — Appenzell, slut. — Langelegen, forts. — Schildaer Bürgergarden- Marsch, illustr. notpl. — Illustrerad Anmälan.

N:o 49.

Fr. Schiller och J. C. Reinhart, m. pl. — Langelegen, forts. — Passions- Skådespelet i Oberammergau i Oberbaiern, pl. — Schildauer Bürgergarde- Marsch, slut.

N:o 50.

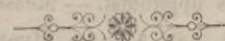
Alexander von Humboldt, m. portr. — Passions- Skådespelet i byn Oberammergau i Oberbaiern, m. 2 portr. och 2 vyer. — Langelegen, forts. — 6 Virkmönster, N:o 1 — 6.

N:o 51.

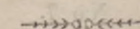
G. E. Lessing, med portr. — Foglarnas Byggnadskonst, m. 5 pl. — Passions-Skådespelet i byn Oberammergau i Oberbaiern, m. 5 pl; slut. — Langelegen, forts. —

N:o 52.

Anmälan. — Langelegen, slut. — Foglarnas Byggnadskonst, slut. — Läkarekonsten.

Ann. För att kunna sluta den påbörjade Novellen, har red. icke funnit plats för några illustrationer i detta nummer.

Nästa Nr utgifves den 5 Januari. 1851.
C. Petersens Officin 1850.